

אהבה ודג תלוח

מתפקדים של מבקרי התיאטרון יהיה לכתוב על 2000 המחזות שכתב לונטא דה...

סרטים

נשמות נבוכות

מרשה דיבנפורט, היא אחת מאותם סופי רים בעלי מלאכה, שיצירותיהם נמכרות במיליוני טפסים...

מאיו, האמת שרנה קלייר עשה נפלאות בנושא כזה - בפאוסט שלו.

כי נשמה מכורה מכורה לשטן (קלוד ריינס), הנשמה היא של אדי קלייגל (פול מוני).

השטן מביא את אדי בחזרה אל הארץ, ומכניס את נשמתו אל תוך גופו של השופט.

השינוי הפתאומי בגופו של השופט - כשנשמה של גנגסטר שוכנת בקרבו -

וואן הפליין והאמוזנה ((נשמות נבוכות)) גוף מפותח, משחק חתולי

לוגים מפאריס, מועדוני לילה מצוחצחים ונשפים.

נשמות נבוכות הועבר אל הבד ישר מן הרומאן הפופולארי. יש בו כל התכונות של רומאן כזה: ברק היצוני, שיח מלאכותי, דמויות סינטיטיות, מצבים שאינם מתקבלים על הדעת...

נשמות נבוכות הן גיימס מייסון ואשתו, ברברה סטנוויק (עשירים), אווה גארדנר (אהובתו לשעבר של מייסון, עניה אך אהובתם של עשירים אחרים), ואן הפליין (שוטר לשעבר - אסופי - עני) סיד צ'אריס, האהבת את הפליין (עניה), התסבוכות מתחלה, לאחר שאוהה גארדנר חוזרת לגניירורק, מייסון שילח אותה מעל פניו וחזר אל אשתו, כמובן, שבעיר קטנה כגניירורק, לא יתכן שהשנים לא ייפגשו בדרך מקרה. מייסון פוגש גם את ידידתו של ואן הפליין, הפוגש למחרת את אשתו של מייסון (ברברה סטנוויק) ומתאהב בה.

לזכותו של הסרט יש לומר, שהוא נותן עילה למשחק מצוין מצד שחקנים רבים. גיימס מייסון איננו טוב לחלוטין בתפקיד המרכזי, אך שומר על קסמו הגבריים. ברברה סטנוויק מציגה משחק חתולי מושלם. אם כי משחק של אווה גארדנר איננו מפותח כמו גופה, היא התיקונה מאו סרטיה החשובים הראשונים. המשעשע ביותר הוא ואן הפליין, שחקן עם שכל, היודע לשכנע אך בעזרת השיח הקלוש ביותר והמצבים המלאכותיים ביותר.

ואן הפליין. המט איבן הפליין, הוא שמו האמיתי של שחקן גבה הקומה (180 ס"מ), נולד ב-1930 באוקלהומה והיה ספן שנים אחדות. פגישה מקרית עם הבמאי בולסלבסקי זיכתה אותו בתפקיד, במחזה שהוצג בברודוויי, לאחר שנים, (אחדות בהן בילה במכללת ייל המפורסמת, מחלקת הדראמה), חזר אל הבמה, הפעם כמקצוע של קבע. הקאריירה הבמתית שלו לא ארכה. לאחר מטעה פילדלפיה, לצידה של קאתרין הפבורן, נחטף ואן על ידי הוליבורד. מאז לא עזב את עיר הסרטים.

נשמה מכורה

אם נשמות נבוכות (ראה למעלה) אינו כתוב היטב, ומבוצע כהלכה, הרי נשמה למכירה כתוב כהלכה, אבל אינו מספק מלוטש, כדי להיות מושלם (במיו ארצי

כיון שניחשושים הם מענינים תמיד יו- תר מן התוצאות, הגה אחדים:

לקבלת פרס השחקנית הטובה ביותר מועמדות: בטי דייוויס (שזכתה בפרס מבקר רי הקולנוע), גלוריה (שדרות סאנטס) סוואנסון, ג'ודי הולידי (רק אתמוז נולדה), אלינור פארק (נשים בכלא) וקלודס קולי-בר (שלושה שחזור).

השחקן הטוב ביותר: אחד מן הב-אים: מארלון בראנדו, לואי קאלהרן, (פנים לא מוכרות עדיין בישראל) חוזה פר (העולם הזה 689), חיליאם הולדן (בעד משחקו ברק אתמוז נולדה, גיימס סטיו-ארט או ספנסר טרייסי.

ושבו רוסליני

רוברטו רוסליני, הבמאי השחרחר ה-מקריה, לשעבר חביבו של ברוננו מוסלי-גי, בנו הסרטאי של הדוצ'יה, זעתה בעי-דה של אינגריד ברגמאן, פילס לו שוב דרך אל העמודים הראשונים בעתונים.

הסיבה: סרטו הקצר והישן (1947) הנס נפסל על ידי פקיד ממשלתי בעיר גניוריק.

הסרט, בהשתתפות אנה מגיאני, השח-קנית החביבה ביותר על רוסליני (לפני בואה של ברגמאן), מספר על נערת כפר מטומטמת שגאנסה בידי הלך. היא בסו-הה שהאנס לא היה אלא אחד הקדושים, ושהבן אשר במעיה הוא נצר לרות ה-קדש. בני הכפר בוים לה, והיא מביאה את הילד לאויר העולם בכנסיה הרוסה.

לאחר איטור הצגת הסרט, נתבע אי-תו משרד ממשלתי למשפט על ידי המ-פיצים ובינתים חודשה ההצגה. אך הכי-נסיה הקאטולית החזקה אסרה על מאמי-ניה לבקר בהצגה. אמר קארדינאל ספלי-מאן: "זהו סרט בזוי זמויק".

הבריק רוסליני לקארדינל ספלאמן: "בסרט הנס השתדלתי להראות, שבאין רחמים פתוחה הדרך לשואה... אני מקווה שהוד קדושתך יביט עליו בעין יפה". מקרדינאל ספלאמן אל רוסליני: עד היום - אין תשובה.

בקצרה

"ענני הזוהר" - ספור קאריירה רגי-לה של שחקנית קלילה.

שפע של שירים ישנים וגיון הייבר בל-בוש חדש.

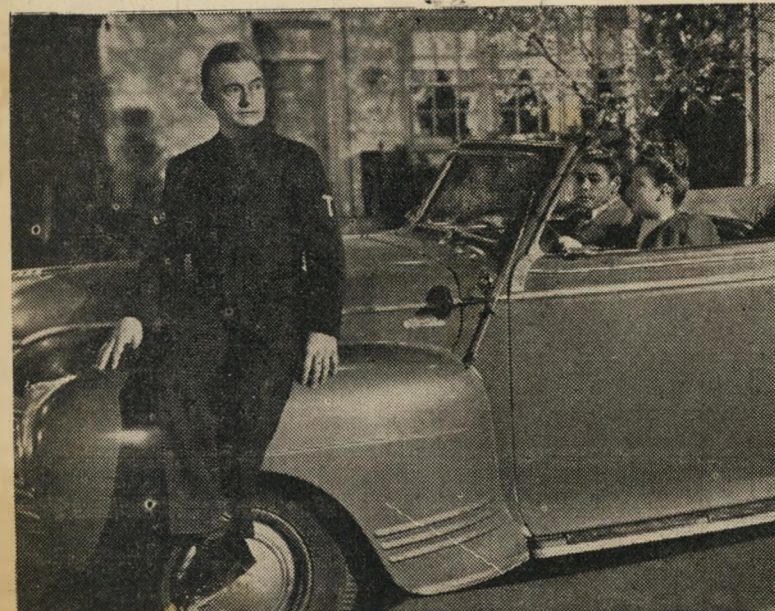
"תריסר גידלתי" - מומחה תע-שייתי חסכני, אינו חוסך בילדים.

איך מגדלים שנים עשר ילדים בשי-טת ייצור אחת.

קליפטון חואב הנשוי גוסל מ, מיסטר בלבדיר" הרוק.

"האורז המר" - קצת בעיות סר-ציאליות. קצת גירוי לגברים. הרבה סיל-באנה מאנגני.

"גילסון שר שנית" - גילוסון שר שנית ורבים ממעריציו נהנים פעם שלישית או רביעית. זמר גדול, מוסיקה נאה, צבעים מבריקים.

אן בקמטר, כאוד מוני, קלוד ריינס ((נשמה מכורה)) גוף חדש, שינוי פתאומי

רשע צדיק וסימפטי

הנער צעד הלון ושוב, פכר ידיו, בי-עניו נצצו דמעות: "לעזאול, שכחתי המון שורות מהטקסט", אמר ליפא;

ליפא ליכטנשטיין בכיתתו "סיפס, היית עצום ו"

זה היה מאחורי הקלעים, בסוף ההצגה "חט כן ימלך" (תיאטרון תלמידים ו-נוער "במתנו", 10.151). "ליפא, ספס, היית עצום!" - נחמהו הילדים. ליפא היה החייט הקטן, שרצה להיות בן מלך. החייט, שניסה לגוול מהנסך את הוריו, צריך היה להיות לפי הטקסט (וה, האוף, תרגום כבד אליעזר), ומושגי ההגינות המי-קובלים - נבל. "אמא, החייט כל כך נחמד וטוב", אמרה נועה בת 11. לי-חייה היו אדומות מהתרגשות. "הלואי שיצליח", הוסיפה בקול נרגש.

ליפא הקסים לא רק את הקהל - גם את השחקנים הצעירים. הוא השתמש מבין אצבעות הכמאי אנסקי והיה רשע צדיק וסימפטי. השחקנים חפשו פינת אור, אבל צל ליפא נפל על הכל. אם אין זו תוצאה של התרגשות ילדותית מנופחת - עלול ליפא להצליח. מחנכו חייבים לאחוז היטב במושכות, אחרת תשבר העגלה. אבל לא על הבמה, ליפא ליכטנשטיין, בן 15. בית ספר עירוני תיכוני, חמישית 3, הוא צנוע ונחבא אל הכלים: כשכא-צלם "העולם הזה" אל בית הספר, סרב להצטלם לבדו: "חברה, בואו הצטלמו!"